

✚ ПАРОХИЈСКИ ГЛАСНИК ХРАМА „СВ. ТРОЈИЦА“

МЕЛБУРН, НЕДЕЉА 11. СЕПТЕМБАР 2022. ✚ БРОЈ 158. ✚ ГОДИНА IV

HOLY TRINITY SERBIAN ORTHODOX CATHEDRAL, 1 NOEL ST, BRUNSWICK EAST VIC 3057

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР МИЛОРАД ЛОНЧАР, ПАРОХ И СТАРЕШИНА ХРАМА • 0478 922 154 • frmilorad@hotmail.com

ПРОТОЈЕРЕЈ-СТАВРОФОР ПЕТАР ДАМЊАНОВИЋ, ПАРОХ • 0467 613 165 • protapetar@hotmail.com

 SVTROJICA.MELBOURNE СВ ТРОЈИЦА БРАНЗВИК [HOLY.TRINITY.BRUNSWICK](https://www.facebook.com/HOLY.TRINITY.BRUNSWICK)

СВА ПИТАЊА, ПРИМЕДБЕ, МОЛБЕ ЗА ПАСТИРСКУ И ДРУГУ ПОМОЋ ДОСТАВИТЕ НА ГОРЕ НАВЕДЕНЕ АДРЕСЕ.

КАЛЕНДАР И РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА ТОКОМ НЕДЕЉЕ

НЕДЕЉА ТРИНАЕСТА ПО ДУХОВДАНУ 18. СЕПТЕМБАР, УСЕКОВАЊЕ ГЛАВЕ СВ. ЈОВАНА КРСТИТЕЉА	Јеванђеље на Јутрењу: Мк. 16,1-8; На Лит.: Ап. 1 Кор. 16, 13-24 и Дап. 13,25-32; Јев. Мт. 21,33-42 и Мк. 6,14-30
ЧЕТВРТАК, 15. СЕПТЕМБАР	АКАТИСТ ПРЕСВЕТОЈ БОГОРОДИЦИ 19ч
СУБОТА, 17. СЕПТЕМБАР	ВЕЧЕРЊЕ 19ч
НЕДЕЉА, 18. СЕПТЕМБАР	ЈУТРЕЊЕ 9ч ✚ ЛИТУРГИЈА 10ч

УСЕКОВАЊЕ ГЛАВЕ СВЕТОГ ЈОВАНА

Ирод Антипа, син старог Ирода, убице младенаца Витлејемских у време рођења Господа Исуса, беше господар Галилеје у време проповеди Јована Крститеља. Беше тај Ирод жељен ћерком некога арабског кнеза Арете. Но Ирод, зли изданак од злога корена, отера своју закониту жену и незаконито узе себи за сожителницу Иродијаду, жену свога брата Филипа, који беше још у животу. Против овог безакоња уста Јован Крститељ и силно изобличи Ирода. Ирод га баца у тамницу. За време једнога пира у свом двору у Севастiji Галилејској играше пред гостима Саломија, ћерка Иродијадина и Филипова. И пијани Ирод, занесен том игром, обећа играчици дати што год буде од њега искала, ма то било и половина царства. Наговорена од своје мајке Саломија заиска главу Јована Крститеља. Ирод нареди те Јована посекоше у тамници и донеше главу његову на тањиру. Ученици Јованови ноћу узеше тело свога учитеља и чесно сахранише, а Иродијада избоде иглом језик Јованов, па главу закопа на неко нечисто место. Шта је даље било с главом Јовановом може се читати под 24. фебруаром. Али убрзо

постиге Божја казна ову групу злотвора. Кнез Арета, да опере част своје ћерке, удари с војском на Ирода и потуче га до ноге. Поражени Ирод би осуђен од кесара римског Калигуле на прогонство најпре у Галију а по том у Шпа-

нију. Као изгнанци Ирод и Иродијада живеше у беди и понижењу, док се земља не отвори и не прогута их. А Саломија погибе злом смрћу на реци Сикорису (Сули). Смрт св. Јована догодила се пред Пасху, а празновање 29. августа установљено је због тога што је тога дана освећена црква, коју подигоше на гробу његовом у

Севастiji цар Константин и царица Јелена. У ту цркву положене су и мошти ученика Јованових: Јелисеја и Авдије.

*О светии Јоване, дивни Крстиштели,
Ти Прешеча беше славном Спасиштели,
Ти чистиошом твојом људске душе шекну
И к'о страшина тируба са Јордана, јекну
Будећ' људе од сна и порока лена,
Кад секира беше близу до корена.
Ја се теби клањам, ја се теби молим:
Помози да свакој најчисти огомим.
Ја се теби клањам, пророку најјачем,
И пред тебом клечим,
и пред тебом тлачем:
Даж ми од твој срдца, лавовске јачине,
Даж ми од твој духа, анелске белине.
Даж ми твоје моћи, да поспитишем тиробом
Боју биш' покоран и владаши собом,
Крстиши се поспитом,
чистиши се бдењем.
Славити молим твоим
и небесним зрењем,
И без страха ходиши
мучениши твоу сваком
Са зраброуши твојом и са вером јаком.
О светии Јоване, Божји чюдотиче,
Иза вишију правду славни мучениче.
Ти која се војске нечастивих боје
Немој се олуриши о молење моје,
Но укрепи мене молитвама твојим,
Да к'о свећа право пред Господом стојим.*

Св. Владика Николај

ТРИНАЕСТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВДАНУ

„ВИ СТЕ СВЈЕТЛОСТ СВИЈЕТУ;
НЕ МОЖЕ СЕ ГРАД САКРИТИ
КАД НА ГОРИ СТОЈИ. НИТИ СЕ
УЖИЖЕ СВЈЕТИЉКА И МЕЋЕ
ПОД СУД НЕГО НА СВИЈЕЋЊАК,
ТЕ СВЈЕТЛИ СВИМА КОЈИ СУ У
КУЋИ. ТАКО ДА СЕ СВЈЕТЛИ
СВЈЕТЛОСТ ВАША ПРЕД
ЉУДИМА, ДА ВИДЕ ВАША ДОБРА
ДЈЕЛА И ПРОСЛАВЕ ОЦА
ВАШЕГА КОЈИ ЈЕ НА НЕБЕСИМА“
(Мт. 5, 14 – 16).

Спаситељ се обраћа својим ученицима овим речима: *Ви сће свјетлости свијету*. Ове речи Господа нашега могли бисмо овако разумети: Ја вас одабрах да слушате речи моје, да се утврдите у вери у Једнога Бога у Светој Тројици, да ту веру пронесете по свету и да својим личним животима посведочите проповед коју сам вам казао. Пошто сам Ја Светлост, Моје речи које вам саопштавам су, такође, светлост, јер су од мене. И, све што је од Мене светло је и добро. Онда када ви то схватите и усвојите као део себе, начин живљења, онда Ја кроз вас проповедам свету. Ви приближавате Мене људима и Моја вас светлост осветљава. Зато Ја кажем: „Ви сте свјетлост свијету“, јер наука коју проповедате, светла је сама по себи и осветљава пут ка небу свима онима који је усвоје.

Заиста су се у Апостолима Христовим оствариле ове речи Његове. Они су тако снажно осветлили овај свет да тој светлости ништа није могло стајати на путу. Ни брда ни долине, ни непрегледна пустињска пространства, ни мора, ни све друге препреке које је огреховљени род људски супротстављао овој светлости кроз векове.

Не може се град сакрити кад на гори стоји, каже Господ. Ако је град на гори, виде га они који верују у град, његову егзистенцију, али и они који тврде да град не постоји. Они измишљају разне теорије о томе како да убеду себе и

друге да град у ствари не постоји, да је то само привид. И даље говори Господ: *Ништи се ужиже свјетилка и сћавља ѿод суд неѿо на свијећњак, сће свијећли свима који су у кући*. Овим Он опомиње Апостоле да не сакривају оно што су добили, да је њихова дужност да омогуће свима да виде светлост. Јер, кад свећа гори на свијећњаку она обасјава све. Она својом светлошћу објављује рат тами и тама остаје само у срцима оних који одбијају да препознају светлост ове светиљке.

Спаситељ наставља речима: *Тако да се свијећли свјетлости ваша ѿред људима, да виде ваша добра дјела и прославе Оца вашег који је на небесима*. Овим речима Господ најконкретније објашњава зашто је потребно да се не сакрива светлост Његова. Он је дао светлост Апостолима да би је учинили доступном свима људима. Да сви људи, будући деца Божија, виде ову светлост, да њоме буду инспирисани и да њоме живе. Али, да ли је довољно да Апостоли само проповедају науку, односно светлост Христову? Свакако да није. Ова светлост сија у пуном сјају онда када се наука проповеда у практичном смислу. Када реч иде у корак са делом: „да виде ваша добра дјела и прославе Оца вашег који је на небесима“. Значи Апостоли су позвани да проповедају, али и да живе овом проповеди. Да оживотворе проповед тако да људи виде њихова добра дела.

ОВАЈ ПОЗИВ СПАСИТЕЉА
УПУЋЕН АПОСТОЛИМА ОДНОСИ
СЕ И НА СВЕ ЧЛАНОВЕ ЦРКВЕ.

На првоме месту на Епископе као наследнике апостолског позива па онда на свештенике, њихове помоћнике у служби Цркве, али и на све остале чланове Цркве. Нико од нас нема изговора за сакривање светлости Еванђеља. Сви, дакле, који су примили светлост, кроз крштење и друге свете тајне у

Цркви, који су разумели науку Господњу, треба да је, кроз проповедање и добра дела, преносе на остале.

Од нас ће Господ једнога дана тражити одговор, не само за оно што смо урадили, него и за оно што нисмо урадили. Али, најбитније је да упамтимо да смо ми позвани да будемо „светлост свету“. Свакога, дакле, дана, када радимо било какав посао и долазимо у додир са људима, морамо водити рачуна о томе да ми утичемо на људе својим начином говора и својим понашањем. Другим речима, ми проповедамо.

Има људи који мисле да није обавезно држати се баш свега што је у закону. Тако неки олако крше заповести о посту, молитви, добрим делима или другом. Међутим, Спаситељ каже: **Не мислите да сам дошао да укинем Закон или Пророке; нисам дошао да укинем него да испуним.....Ако неко, дакле, укине једну од ових најмањих заповести и научи тако људе, назваће се најмањи у Царству небескоме**. Ево нам наука у вези са држањем заповести Божијих. Све је важно и о свему треба бринути.

О Господе и Боже наш, који си истинска Светлост, обасјај душе наше, оснажи ум наш и отвори нам очи наше духовне, како бисмо правилно разумели Твоју заповест и могли да се убројимо у оне, који су својим делима учинили: „Да прославе Оца нашега који је на небесима“.

Проша Милораг Лончар

ВАЖНО ОБАВЕШТЕЊЕ

50- ГОДИШЊИЦА
МАНАСТИРА СВЕТОГ САВЕ
У ИЛАЈНУ БИЋЕ
ПРОСЛАВЉЕНА

У СУБОТУ 22. ОКТОБРА
2022.

МИСЛИ ЗА СВАКИ ДАН

ПОЧЕТАК ЧУДЕСИМА У КАНИ
ГАЛИЛЕЈСКОЈ (ЈОВ. 2, 11)

Свемоћни је Бог наш, и моћи Његовој нема краја ни описа. Словом Својим Он је саздао све што је саздано. Словом Господњим небеса утврди-

шасја. Словом Својим Он је саздао тело човеку. Словом Божјим претвара се мртва земља у тела људска, у тела животињска, у тела биљна. Словом Божјим претвара се течна вода у пару, а пара у лед и снег. Тим истим Словом вода у лози претвара се у вино, *и вино весели срдце човека*. Како је дакле, чудо за Слово Божје ваплоћено, за Христа Господа нашег, што је у Кани претворио воду у вино? За нас људе, помрачене грехом, то је велико чудо, за нашу природу, грехом ослабљену, то је недостижно чудо. Но чинити чудеса, није ли то Творчево обично занимање? Када слуге напунише 6 великих судова водом, Господ Христ рече им: захватите сад и носите куму. Он чак и не рече: нека вода постане вино, него то само помисли. А помисао Божја има исту силу као реч Божја.

Зашто се каже да је ово *почетак чудесима*, када је Господ, изгледа и пре овог чуда чинио друга чудеса? Зато, браћо, што је претварање воде у вино основно чудо Христово, и суштина свих Његових чудеса. Разводнила се и расплакала природа човечја; требало ју је претворити у вино. Угасила се била искра божанска у човеку, требало ју је распалити. Болест је као вода, здравље је као вино; нечистота од злих духова је као вода, чистота је као вино; смрт је као вода, живот је

као вино; незнање је као вода, истина као вино. Отуда кад год је Господ болесне чинио здравим, нечисте чистим, мртве живим, заблуде просвећеним – Он је у ствари претварао воду у вино.

О Госпоре Боже наш, чудесни Претворитељу воде у вино, унеси пламен Твој божански на утешно огњиште наше. Претвори воду бића нашег у вино божанско. Да би били слични Теби, као слични могли седети у царству Твом бесмртном, са пламеним ангелима Твојим. Теби слава и хвала вавек. Амин.

Св. Владика Николај
Пријрема Милош Ристић

РАЗГОВОРИ О ВЕРИ

У уторак, 13. септембра у склопу теолошке трибине „Разговори о Вери“ предавање на тему: Утицај породичног окружења на духовни лик Николе Тесле, држи јереј др Оливер Суботић.

Предавање почиње у 19 часова у учионици српске школе при храму Св. Стефана у Кизбороу.

СЛАВА КОЛА СРПСКИХ СЕСТАРА

Следеће недеље, **18. септембра**, прославићемо славу нашег Кола српских сестара „Мајка Јевросима“. После јутрења у 9 часова и Литургије у 10, у наставку ће бити послужен славски ручак, у црквеној сали са музичким оркестром живо.

Домаћица овогодишње славе је **сестра Ружица Савић са породицом**.

Свештеници, Црквени одбор са председником Петром Дамјанцем,

Колом сестара, црквеном школом и хором позивају Вас на заједничку славу Кола српских сестара – Малу Госпојину.

За више информација обраћите се *проћи Петру (негов шелефон је у зајављу овој парохиској гласника)*.

ПОЖРТВОВАНОСТ

Отац једне девојчице, оболеле од рака, затражио је од старца Пајсија да се помоли за његову кћер. Старац Пајсије је рекао овом несрећнику:

„Ја ћу се молити, али би требало да и ти, као отац, нешто жртвујеш, јер самопожртвована љубав свагда привлачи Божанско милосрђе.“

Отац је упитао, шта би могао да жртвује.

„Жртвуј неку своју страст. Да ли пушиш?“ „Да.“

„Ако због љубави према кћери одбациш пушење, Бог ће је исцелити.“

Човек је одмах престао да пуши и његова кћер је ускоро била сасвим здрава, о чему се посведочили и лекари. Отац је, међутим, заборавио на своје обећање и поново је почео да пуши. Код девојчице се опет појавио рак, у истом тешком облику. Међутим, када је отац поново отишао код старца Пајсија, он му је одлучно рекао:

„Ако ти, као отац, немаш храбрости да, ради живота своје кћери, жртвујеш страст која штети и твом здрављу, онда ја ништа не могу да учиним за тебе.“

Људи су изгубили духовну усрдност и способност самопожртвовања. Међутим, божански догађаји дешавају се тек онда када делимо патњу другог човека. Ништа друго у тој мери не привлачи милост Божју, као пожртвованост. Уколико се човек више одриче себе, уколико се Господ више брине о њему. Само ће предавањем себе за ближњег човек постати сродан са Богом, јер је Христос Жртва.

THE CHRISTIAN CONCEPT OF DEATH

The Resurrection of Christ comprises the very heart of the Christian faith and Christian Good News. And yet, however strange it may sound, in the everyday life of Christianity and Christians in our time there is little room for this faith. It is as though obscured, and the contemporary Christian, without being cognizant of it, does not reject it, but somehow skirts about it, and does not live the faith as did the first Christians. Often (too often alas) you will hear some sort of rambling affirmation of the immortality of the soul and its life in some sort of world beyond the grave, a belief that existed even before Christianity. And that would be in the best of circumstances. In the worst, one would be met simply by perplexity and ignorance, "You know, I have never really thought about it."

If Christ did not rise, then the Gospel is the most horrible fraud of all. But if Christ did rise, then not only do all our pre-Christian representations and beliefs in the "immortality of the soul" change radically, but they simply fall away. And then the entire question of death presents itself in a totally different light. And here is the crux of the matter, that the Resurrection above all assumes an attitude toward death and an concept of death that is most profoundly different from its usual religious representations; and in a certain sense this concept is the opposite of those representations.

The Resurrection (and this is the root of the matter) includes in itself not only the soul, but also the body. Simply reading the Gospel leaves no doubt about it. When they saw the risen Christ, the Apostles, as the Gospel says, thought that they were seeing a ghost or a vision. The first task of the risen Christ was to allow them to sense the reality of His body. He takes food and eats in front of them. He commands the doubting

Thomas to touch His body, to be convinced of the Resurrection through his fingers. And when the Apostles came to believe, it is precisely the proclamation of the Resurrection, its reality, its "bodiliness" that becomes the chief content, power and joy of their preaching, and the main sacrament of the Church becomes the Communion of bread and wine as the Body and Blood of the risen Christ. And in this act, says the Apostle Paul, "proclaiming the death of the Lord, they confess His Resurrection."

Now as for our mortal and final destiny and fate after death, which we have begun to call the world beyond the grave, this destiny and fate has gradually ceased to be interpreted in the light of the Resurrection of Christ and its relation to it. As far as Christ is concerned we confirm that He rose from the dead, but as far as we ourselves are concerned we say that we believe in the immortality of the soul, in which the Greeks and Jews believed ages before Christ, in which to this day all religions believe without exception, and for which belief the Resurrection of Christ (however strange this may sound) is even unnecessary.

What is the reason behind this odd bifurcation? The reason lies in our concept of death, or better in a different concept of death as the separation of the soul from the body. All pre-Christian and extra-Christian "religiosity" teaches that this separation of the soul from the body should be regarded as not only "natural" but also positive, that in this should be seen a liberation of the soul from the body, which prevents the soul from being spiritual, heavenly, pure and blessed. Since in human experience evil, disease, suffering and the passions arise from the body, the goal and meaning of religion and the religious life become naturally the liberation of the soul from this bodily "prison," a liberation precisely in death which allows it to attain its fullness. But it must be most strongly emphasized that this

concept of death is not Christian, and furthermore it is incompatible with Christianity, manifestly contradictory. Christianity proclaims, confirms and teaches, that this separation of the soul from the body, which we call death, is evil. It is not part of God's creation. It is that which entered the world, making it subject to itself, but opposed to God and violating His design, His desire for the world, for mankind and for life. It is that which Christ came to destroy.

"The last enemy to be destroyed is death..." And that destruction, that extermination of death began when the Son of God Himself in His immortal love for us voluntarily descended into death and its darkness, filling its despair and horror with His light and love. And this is why we sing on Pascha not only "Christ is risen from the dead," but also "trampling down death by death..."

He alone arose from the dead, but He has destroyed our death, destroying its dominion, its despair, its finality. Christ does not promise us Nirvana or some sort of misty life beyond the grave, but the resurrection of life, a new heaven and a new earth, the joy of the universal resurrection. "The dead shall arise, and those in the tombs will sing for joy..." Christ in risen, and life abides, life lives... That is the meaning; that is the unending joy of this truly central and fundamental confirmation of the Symbol of Faith: "And the third day, He rose again according to the Scriptures." According to the Scriptures, i.e. in accordance with that knowledge of life, with that design for the world and humanity, for the soul and body, for the spirit and matter, for life and death, which has been revealed to us in the Holy Scriptures. This is the entire faith, the entire love, and the entire hope of Christianity. And this is why the Apostle Paul says, "If Christ is not risen, then your faith is in vain."

*Protopresbyter Alexander
Schmemmann (Excerpt from
Russkaya mysl', № 3299, 3300,
March 13, 20, 1980.)*